ורבא אמר דכולי עלמא כל היכא דאמר אילו הייתי יודע שאבא ביניכם הייתי אומר פלוני ופלוני אסורין ואבא מותר כולם מותרין לא נחלקו אלא באומר אילו הייתי יודע שאבא ביניכם הייתי אומר כולכם אסורין חוץ מאבא ב"ש סברי לה [א]כרבי מאיר דאמר תפוס לשון ראשון ובית הלל סברי לה כרבי יוסי דאמר בגמר דבריו אדם נתפס איתיביה רב פפא לרבא [ב]כיצד אמר ר' עקיבא נדר שהותר מקצתו הותר כולו קונם שאיני נהנה לכולכם הותר אחד מהן הותרו כולם שאיני נהנה (א) לא לזה ולזה הותר הראשון הותרו כולם הותר האחרון האחרון מותר וכולן אסורין בשלמא לרבה מוקים לה לרישא דאמר לזה ולזה וסיפא דאמר לכולכם אלא לדידך בשלמא רישא מוקים לה דאמר לכולכם אלא

רש"י

(ב)דכ"ע. לא נחלקו באומר תחלה בכלל הרי זה עליכם קרבן ושוב אמר אילו הייתי יודע שאבא ביניכם הייתי אומר פלוני ופלוני אסורין ואבא מותר הואיל ולבסוף פרטן אפילו ב"ש מודו דכה"ג הואיל והותר מקצתו בתוך דבורו הותר כולו: לא נחלקו. אלא דהדר כלל דאמר כולכם אסורים חוץ מאבא: דבית שמאי סברי לה כר"מ דאמר תפוס לשון ראשון. דאזלינן בתר ההוא (ג) דיבורא דאמר כולכם אסורין ולא אמרי' משהותר מקצתו הותר כולו: וב"ה סברי לה כרבי יוסי דאמר בגמר דבריו אדם נתפס. דאמר חוץ דמתוך דבורו הותר מקצתו דאמר חוץ מאבא הותר כולו: כיצד אמר ר"ע נדר שהותר מקצתו הותר כולו. דהוו כב"ה. ופליגי רבנן עליה דאמרי לא הותר כולו דהיינו כבית שמאי: שאיני נהנה לזה ולזה. שפרטן: הותרו כולן. מפרש בברייתא לקמן: בשלמא לרבה. דאמר דבכולכם לא פליגי אלא בפלוני ופלוני לא קשיא ליה הך ברייתא דמתרץ לה לרישא כסיפא וסיפא כרישא (ד) דקתני רישא ר' עקיבא אומר הותרו כולן איירי בהיכא דפרט שאמר שאיני נהנה לזה ולזה ולא בכולכם ור"ע הוא דאמר כב"ה והיינו דקאמר לא נחלקו אלא בהייתי אומר פלוני ופלוני אסורין ואבא מותר ופליגי רבנן עליה דר"ע דקסברי כב"ש וסיפא דסיפא דקתני כולן אסורין מוקי לה דאמר כולכם ודברי הכל היא דבכולכם אסורים לא פליגי ר"ע ורבנן כדאמרי' דכולי עלמא היכא דקאמר כולכם כולן אסורין והשתא סיפא דרישא דתני הותר הראשון הותרו כולן לא דייק אלא לסיפא דסיפא כדקאמר: אלא לדידך. לרבא דאמר בכולכם פליגי היכי מוקמינן לה לברייתא: בשלמא רישא. דקתני דאמר ר' עקיבא הותר אחד מהן הותרו כולן דפליגי רבנן עליה: מוקים לה דקאמר כולכם. ולא (ה) אפיק אלא כדקתני ר' עקיבא וכו' ופליגי רבנן עליה דר' עקיבא כב"ה: אלא

ר"ן

אסורין ואבא מותר. ב"ש כרבנן דלית להו נדר שהותר מקצתו הותר כולו. וב"ה כר"ע דכיון דהכא איכא תרתי חדא דאיכא טעות גמור לגבי האב ולגבי אחריני ג"כ יש טעות בלשון שהוא אומר שאילו היה יודע שאביו ביניהם אפי' האחרים לא היה אוסר אותן באותו לשון שאסרן לפי שהיה מקפיד שיהא מובן מדבריו אפי' רגע כמימריה שיהא אבא בכלל האיסור ולפיכך הוא אומר שלא היה אומר כולכם אלא פלוני ופלוני וכיון דאיכא תרתי דהיינו טעות גמור לגבי אביו וטעות בלשון לגבי האחרים ס"ל לב"ה דכי האי גוונא מיקרי נדר שהותר מקצתו הותר כולו: ורבא אמר הכל מודים באומר אילו הייתי יודע שאבא ביניכם הייתי אומר פלוני ופלו' אסורין ואבא מותר כולן מותרים. כלומר דאיכא תרתי וכדפרישנא דס"ל לרבא דב"ש נמי מודו דכל היכא דשייך למימר הותר מקצתו הותר נמי כולו: לא נחלקו אלא באומר אילו הייתי יודע שאבא ביניכם הייתי אומר כולכם אסורין חוץ מן אבא ב"ש סברי לה כר"מ דאמר תפוס לשון ראשון. דס"ל לרבא פלוגתייהו כמעמיד לשונו הראשון וטעמייהו דב"ש משום דסברי לה כר"מ דאמר (תמורה כה:) גבי ה"ז תמורת עולה וחזר ואמר הרי זו תמורת שלמים תפוס לשון ראשון והרי היא תמורת עולה ואין בה שלמים כלל ור' יוסי ס"ל דהרי זו תמורת שלמים שבגמר דבריו אדם נתפס. וב"ש סברי לה כר"מ דאמר תפוס לשון ראשון הלכך כיון דבתחלת דבריו דהיינו כולכם אסורים הרי הן כמו שאסרן בתחלה אף על פי שבגמר דבריו שאומר חוץ מן אבא משוי טעות בדבריו הראשונים לא קפדינן בהכי דעיקר דבורו של אדם הוא תחלת דבריו דכי היכי דהתם כשדברו הראשון סותר דברו האחרון אין חוששין למה דאמר בסוף כלל דהיינו תמורת שלמים הכא נמי שאף שדברו האחרון דהיינו חוץ מן אבא קיים לפי שאינו סותר דברו הראשון אלא מבאר מ"מ כיון דסבירא לן דבסותרין זה את זה תופסין לשון ראשון בשאין סותרין ג"כ עושים עיקר מתחלת דבורו וכיון שתחלת דבורו מסכים עם מה שאמר בתחילת הנדר מתקיים לגבי האחרים וליכא הכא הותר מקצתו כלל דאביו לעולם לא היה בכלל הנדר. וב"ה סברי לה כר' יוסי דאמר דבסותרין דבריו זה את זה הולכין אחר גמר דבריו והכא נמי כשאין סותרין שיש לעשות עיקר מגמר דבריו דהיינו מה שאמר חוץ מן אבא ונמצא שיש בנדר טעות וכיון שבטל מקצתו בטל כולו: איתיביה רב פפא לרבא וכו' בשלמא לרבה מוקי לה לרישא דאמר לזה ולזה וסיפא דאמר לכולכם. כלומר רישא קרי תרי בבי קמאי וסיפא קרינן בבא בתרייתא. והכי פירושו בשלמא לרבה מוקי להו לתרי בבי קמאי במשנה דבריו הראשונים ומשום דבבא קמייתא נקט שאמר בתחלה שאני נהנה לכולכם קאמר דמוקי לה שאמר לזה ולזה כלומר דהשתא שיודע שאביו ביניהם אומר שאילו היה יודע כן מתחלה היה אומר לזה ולזה ומשום הכי לר' עקיבא הותר אחד מהן הותרו כולן כיון דאיכא תרתי טעות לגבי האב וטעות בלשון לגבי האחרים ומציעתא נמי דשאיני נהנה לזה ולזה במשנה הוא אלא שהשנוי הוא הפך מן הראשון דברישא אמר בתחלה לכולכם ועכשיו הוא משנה לומר שאילו היה יודע היה אומר לזה ולזה ובמציעתא איירי דאמר בתחלה לזה ולזה ועכשיו משנה לומר שאילו היה יודע שאבא ביניכם היה אומר כולכם חוץ מן אבא וקמשמע לן דכי האי גוונא נמי קפידא הוי ושנוי מיקרי דאיכא אינשי דקפדי כשיודעין שאביו ביניהם לומר לזה ולזה כדי שלא יהא אביהם נכלל בכלל הנדר אפילו רגע ואיכא אינשי דקפדי איפכא לומר כולכם כשאביו ביניהם ולא לומר לזה ולזה לפי שמי שאומר לזה ולזה מאחר הרבה לבאר שלא יפרוט את אביו שמי ששומע שהוא מתחיל ואומר לזה ולזה אפשר שיהא סבור שלבסוף יזכיר את אביו ג"כ ולפיכך הוא בוחר לכבוד אביו שידיר האחרים בלשון כולכם כדי שיבאר לאלתר שאין אביו נכלל. הלכך בבא קמא דברייתא קמשמע לן דבמשנה מכלל לפרט הוי שנוי וכשהותר מקצתו הותר כולו מציעתא קמשמע לן דבמשנה מפרט לכלל דהיינו שאמר בתחלה לזה ולזה ועכשיו אמר לכולכם דכי האי גוונא נמי שנוי הוי והותר הראשון כלומר אחד מהן הותרו כולן וסיפא דקתני הותר האחרון האחרון מותר וכולן אסורין דאמר לכולכם בין בתחלה בין בסוף אי נמי דאמר בתחלה ולבסוף לזה ולזה דכיון שהוא מעמיד דבריו הכל אחד ומשום הכי קתני דהותר האחרון כלומר האחד מהן האחרון מותר וכולן אסורין. והשתא קס"ד דראשון ואחרון לאו דוקא אלא אחד מהן קאמר: אלא לדידך בשלמא רישא דאמר לכולכם. דפליגי רבנן כלומר כמעמיד ומשום הכי דוקא לרבי עקיבא הותר אחד מהן הותרו כולן אבל לרבנן כיון שהוא

פירוש הרא"ש

ורבא אמר הכל מודים בו'. רבה סבירא ליה דלאו בהחליף ושינה תליא התירא דבאותו לשון שאסרם בשעת הנדר הן בכלל הן כפרט ובשעת חרטה אמר הייתי אומר פלוני ופלוני [אסורין] כולי עלמא מודו דכולם מותרים: בי פליגי דאמר כולכם לבסוף. בין שאסרם מתחלה כפרט בין שאסרם בכלל ב"ש סברי כר"מ דאמר תפוס לשון ראשון: ופלוגתא דר"מ ור' יוסי בתמורה פרק כילד מעמידין דתנן (תמורה כה:) הרי זו תמורת עולה תמורת שלמים ר' מאיר אומר הרי זו תמורת עולה דתפוס לשון ראשון ר' יוסי אומר אם לכך נתכוון מתחלה הואיל ואי אפשר להוציא שני דברים יחד דבריו קיימים והכא נמי סברי ב"ש תפוס לשון ראשון וכיון שאמר כולכם אסורין נאסרו האחרים באיסורן וכי אמר חוץ מאבא לא מהני לצרפן יחד ולומר הואיל והותר אביו הותרו גם האחרים ומיהו לא דמי לגמרי דהתם לשון אחרון בטל לגמרי והיינו טעמא דתמורת עולה תמורת שלמים שני ענינים הם מדלא קאמר ותמורת שלמים בוא"ו הלכך כי אמר תמורת עולה כבר נתפסה הבהמה כולה בקדושת עולה ותו לא חייל עלה קדושת שלמים אבל הכא כי אמר הייתי אומר כולכם אסורים אין זה תשלום דבריו כי גם מתחלה אסר את כולם אלא ודאי שצריך לפרש חוץ מפלוני הלכך אין דבריו האחרונים בטלים אלא להא אהני הא דאמרינן תפוס לשון ראשון שאינן נכללין יחד שתי הלשונות לומר הואיל והותר אביו הותרו גם האחרים וב"ה סברי כר' יוסי דאמר אף בגמר דבריו אדם נתפס הלכך נכללין שתי הלשונות יחד וכיון שהותר מקצתו הותר כולו: איתיביה רב פפא לרבא כיצד אר"ע כו'. בשלמא לרבה מוקי לרישא דאמר לזה ולזה כו'. לרבה ס"ל דבהחליף לשונו תליא התירא מוקי לה לרישא דאמר בשעת הנדר לזה ולזה ובשעת חרטה אמר כולכם וסיפא דאמר בשעת הנדר כולכם ובשעת חרטה לזה ולזה דבשניהם מחליף לשונו הלכך בשניהם הותרו כולם ולישנא דברייתא אשעת חרטה קאי אי נמי איפכא ולישנא דברייתא אתחלת הנדר קאי והנך תרי בבי אתו לאשמועינן דבין החליף דבריו מכלל לפרט ובין החליפן מפרט לכלל בכל ענין הותרו כולם וסיפא דקתני האחרון מותר וכולן אסורין לא אפיק אדעתיה לתרוצה ובסמוך פריך לה מינה אי נמי מוקי לה בלא החליף דבריו ובסמוך פריך אמאי קתני ראשון ואחרון: אלא לדידך בשלמא רישא דאמר כולכם. דבשעת חרטה אמר כולכם בין כלל בין פרט בשעת הנדר פליגי ב"ש וב"ה וכן ר"ע ורבנן בפלוגתייהו:

מסורת הש"ס

א) תמורה כה:, ב) לקמן סו.

◆

הגהות הב"ח

(א) גמ' שאיני נהנה לזה ולזה כצ"ל ותיבת לא נמחק: (ב) רש"י ד"ה דכ"ע ורבא אמר הכל מודים באומר כו' הרי הן עליכם: (ג) ד"ה דבית שמאי וכו' בתר ההוא דיבורא דאמר: (ד) ד"ה בשלמא וכו' וסיפא כרישא דהא דקתני וכו' לזה ולזה ולא בדאמר כולכם ור' עקיבא וכו' והשתא מסיפא דרישא דתני וכו' לא דייק אלא מסיפא דסיפא: (ה) ד"ה מוקים לה וכו' ולא אפיק אלא כדקתני וכו' ודר' עקיבא כב"ה:

◆

תוספות

ורבא אמר דכ"ע וכו'. פי' רבה לית ליה דכל היכא דאמר בסוף פלוני ופלוני בין אמר מעיקרא כולכם בין מעיקרא לזה ולזה דהשתא לא החליף לשונו אפ"ה כיון דלבסוף הותר מקצתו לגמרי שלא כלל אביו עם האחרים בשנה להתיר נדרו אמרינן הותר מקצתו הותר כולו דב"ש אמרי נמי נדר שהותר מקצתו הותר כולו לא נחלקו אלא דאמר כולכם לבסוף דב"ש סברי לה כר"מ דאמר תפוס לשון ראשון ובתחלת דבריו בשעת התרה כלל אביו עמהם וא"כ אין כאן הותר מקצתו וא"ת אי תפוס לשון ראשון אמאי אביו מותר והלא מתחלה אמר כולכם דמשמע אפילו אביו וי"ש לומר דודאי אנן סהדי דאין דעתו לאסור אביו אילו יודע שהיה שם ומ"מ לא חשיב ליה הותר מקצתו לגבי להתיר לאחרים: מתיב: כיצד אמר רבי עקיבא נדר שהותר מקצתו הותר כולו וכו'. בשלמא לרבה דתלי פלוגתייהו בהחלי' לשון מוקי רישא דקתני כולכם כגון דאמר בתחלת נדרו לזה ולזה ועכשיו כשחוזר בו אמר כולכם דקתני בברייתא וסיפא דברייתא דקתני לזה ולזה הותר הראשון הותרו כולן איירי שאמר מתחלה בשעת נדרו כולכם ועכשיו בשעת חרטה אומר לזה ולזה וכולכם דרישא ולזה ולזה דסיפא דהך בריית' פרווייהו קאי אשעת חרטה ואיצטריך רישא וסיפא לאשמועינן דבכל ענין שיחליף לשונו אמר ר"ע הותר מקצתו הותר כולו וא"ת מ"מ קשה מסיפא דסיפא דקתני הותר האחרון וכולן אסורין היכי מתוקמא לה וי"ל דהשתא לא דייקינן בלישנא דראשון ואחרון עד בסמוך: אלא לדידך בשלמא רישא. דאמר הותר (א' מהן) הותרו כולן דאמר כולכם בשעת חרטה ולכך לרבי עקיבא הותרו כולם ולא לרבנן אלא סיפא על כרחו דאמר לזה ולזה בשעת חרטה אמאי פליגי רבנן עליה וא"ת לפי' ר"ית דפירש לעיל דרבא דפליג בכולכם לבסוף בין אמר בשעת הנדר לזה ולזה אם כן לישנא דכולכם ברישא ולזה ולזה פרווייהו אשעת הנדר קיימי לאידי ולאידי בשעת חרטה אמר כולכם ולהכי ר"ע דוקא ולא רבנן וי"ל דמשמע ליה דלשונות דברייתא אחרטה קיימי מדקתני כיצד אמר ר"ע נדר שהותר מקצתו הותר כולו משמע דלאשעת היתר קאי לפרושי. ועי"ל כיון דעיקר פלוגתא דר"ע ורבנן תלוי במה שאמר לבסוף כולכם א"כ זה היה לו לפ' בבריי' כרישא ובסיפא כ"כ לרש"י:

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones